

Pál „fogoly az Úrban”. Az Úrban van, így minden, ami vele történik, az Úrban történik. Bárhová kerül, az Úr döntött úgy, hogy oda kerüljön. A fogságba is. Nem esik kétségbe, tudja, mit kell tennie. A körülötte lévőknek az evangéliumot hirdeti; a gyülekezeteket, amelyekben korábban szolgált, gondozza, tanítja, imádkozik értük.

Az efezusiaknak írt levél is egyrészt tanítás, másrészt biztatás, intés. Tanítás Istenről: hogyan választott ki, mire hívott el; Krisztusról, „akiben van a mi váltságunk az Ő vére által”, aki békességet adott, „titeket is, akik halottak voltatok, életre keltett”. De személyes biztatás is: tiértetek vagytok fogoly (3,1), „az én megpróbáltatásaim... számotokra dicsőség” (3,13). Maga is örül annak, hogy értük szenvedhet, mert ez az ő javukat szolgálja. Tudja, hogy ez a szeretet nem az övé, hanem Krisztusé. – Azt is leírja, hogyan imádkozik értük (3,14–19). Folyamatosan imádkozik értük, és hiszi, hogy Isten meghallgatja, ezért tudja, hogy most „hol tartanak”, milyen konkrét dolgokért kell imádkoznia, és mire kell őket tanítania, biztatnia.

A hívó ember nem magától lett hívő, a gyülekezet nem magától alakult. Isten hívta el, ehhez méltóan kell élnie. „Mivel Ő, a Szent hívott el titeket, magatok is szentek legyetek...” (1Pt 1,15): engedelmesen, figyelve Őrá, mit parancsol, mire tanít; engedni, hogy vezessen, munkálkodjon bennünk és rajtunk. Formálni akar minket. Erre nem elég egyszer igent mondanunk. Akkor tud valóban átformálni, ha mindig engedjük, hogy azt tegyen velünk, amit akar: oda küldjön, ahova akar, azokat az embereket adja mellém, akiket akar. Fogadjam el, hogy „egyik ember formálja a másikat” (Péld 27,17), mert ezt is Isten teszi velem.

„Szenvedjétek el egymást szeretetben” – a gyülekezetben is; azt a testvért is, akit Isten arra használ, hogy engem formáljon. El kell kérnem ezt a szeretetet, mert magamtól nem vagyok rá képes, és tegyem meg, amire Isten indít. „Teljes alázatossággal, szelidséggel, türelemmel”: azzal, amit én is úgy kaptam az Úrtól: amilyen szelíd és türelmes Ő énhozzám. Elkérni és gyakorolni: felismerni azt, ami tőlem, a saját igazságérzetemből származik, azt megtagadni, és helyette azt keresni, amit Krisztus akar cselekedni.

Ez más, mint amit a világ ismer. A világban legfeljebb ezt mondják: „elviselem azt az embert, mert én sem vagyok tökéletes”, vagy ha vallásosak, akkor ezt: „minden ember bűnös”. Ez a közös minden emberben. Bennünk, akiket Isten elhívott, Krisztus újonnan szült, már nem csak ez a közös. Nemcsak a bűnben vagyunk testvérek, hanem Krisztusban is.

„Igyekezzetek megtartani a Lélek egységét” – Isten a maga Lelkéből adott nekünk (1Jn 3,24). Ő akarja, hogy egység legyen közöttünk, és Ő cselekszi: Ő formál minket, Ő tesz képessé arra, hogy elfogadjam a másik testvért, hogy tudjak bocsánatot kérni és megbocsátani; hogy ne próbáljam befolyásolni a másikat (vagy az egész gyülekezetet), ahogyan én gondolom, hanem alázatos legyek, és azt keressem: mit akar Ő cselekedni, mi van elkészítve, mit kell tennem nekem.

Egy reménységre hívtunk el, és ez a reménység bizonyos: Isten örök életet adott nekünk Fiában, és Ő elvezet az Atyához. Ebben kell segítenünk, buzdítani egymást: „Ügyeljünk arra, hogy egymást kölcsönösen szeretetre és jó cselekedetre buzdítsuk. Saját gyülekezetünket ne hagyjuk el, ahogyan egyesek szokták, hanem bátorítsuk egymást.” (Zsid 10,24–25).

„Egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség”: Krisztus, akiben hiszünk, és akinek a nevére meg vagyunk keresztelve. Krisztus azért imádkozott, hogy az Ővéi „egyek legyenek, ahogyan mi egy vagyunk” az Atyával: ezt az egységet nem értjük és mégis ennek kell megvalósulnia bennünk, mert Ő valósítja meg – emberi erővel nem lehet.

„Egy az Istene és Atyja mindeneknek: Ő van mindenek felett.” Az egyetlen valóságos Isten. Az Ő kegyelme és ajándéka az, hogy minket megmentett, hogy mi az Ő gyermekei vagyunk és neki szolgálunk. – „Istene és Atyja” mindeneknek, és azt akarja, hogy mindenki mindenütt térjen meg. Ezért róla kell tanúskodnunk, hogy megismerjék Őt, „az egyedül igaz Istent, és akit elküldött, Jézus Krisztust”. Ezért kell nekem is, és a gyülekezetnek is úgy élnie, hogy rá mutassunk: azzal a szeretettel, alázattal, engedelmességgel, ami Krisztus Jézusban is megvolt.

Ef 5,1–2

Legyetek tehát Isten követői, mint szeretett gyermekei, és éljetez szeretetben, ahogyan a Krisztus is szeretett minket, és önmagát adta értünk „áldozati ajándékkul, az Istennek kedves illatként.”